

Embargo.

I. Pojem.

Embargo jest prozatímní státem nařízené obstavení lodí ve přístavech a na břehu se nacházejících.

II. Právo mezinárodní.

1. Embargo nastati může z různých příčin: buď předchází hrozící válce, neb jest prostředkem ochranným, očekává-li se vypovězení války. Jakmile válka vypukla, změní se embargo prozatímní v definitivní. V tomto případě jeví se býti embargo jaksi prozatímní konfiskací učiněnou s výhradou, že konfiskovaný majetek se vrátí, kdyby nade vše očekávání s války sešlo. Embargo prohlásiti může jen nejvyšší moc státní.

2. Embargo jest prostředkem ku provádění represálií, a ve případě tomto použití se může všech zásad mezinárodních, které pro repressalie jsou v platnosti.

3. Embargo může směřovati nejen proti nepřátelským lodím a majetku, sloužícím za náhradu válečnou, nýbrž i proti lodím národním, potřebuje-li jich správa státní ku dopravě válečného materiálu a mužstva, konečně i proti lodím neutrálním, jestliže moc embargo provádějící neuznává zásady neutrality mírem pařížským dne 30. března 1856 umluvené. V listině o tomto míru zřízené nebylo embargo výslovně na lodí neutrální rozšířeno, avšak nepřipustnost jeho vyplývá ze směru úmluvy, která měla za účel chrániti obchod mocí neutrálních před svízely válečnými. Loď válečná, která je ustanovena k tomu, aby vykonávala embargo, sluje strážce embargo čili embargadeur.

III. Embargo může býti prohlášeno též z příčin státoprávních, a jmenovitě z důvodů politiky hospodářské na př. za účelem zákazu vývozu nebo z příčin bezpečnostních. Viz čl. Blokáda.

Emfyteusis.

I. Část všeobecná.

Když zrušeno v Rakousku nevolnictví, byl poměr poddanský upraven zejména patenty ze dne 1. září r. 1781 č. 23 a 24 sb. z. s. pro slovanské a německé země, až události r. 1848 poměry tyto úplně přetvořily. Cís. patent ze dne 7. září 1848 zrušil poddanství a vrchnostenský poměr a všechny zákony k tomu se vztahující prohlásil za neplatné; dále měly býti zrušeny všechny požitky a dávky, které zakládaly se na smlouvách emfyteutických aneb vůbec na poměru děleného vlastnictví.

Stubenrauch řeší otázky, zda-li budoucně má ještě místo takové dělené vlastnictví a dále jaké dávky vymíniti si může v tomto případě vrchní vlastník, tím způsobem, že na první otázku odpovídá kladně, poněvadž toho nezakazuje ani patent ze dne 7. září 1848 ani jiný pozdější zákon; pokud se pak týká druhé otázky, tu připomíná, že nejsou v té příčině sice žádná zákonná ustanovení, že však duch všech těchto vyvazovacích předpisů k tomu poukazuje, že nutno tu klásti mnohá omezení, která i z hlediska hospodářského rozvoje jsou oprávněna. Vycházeje z toho hlediska tvrdí Stubenrauch, že jenom stipulace stálých nevyvazitelných závazků budoucně je zapovězena, aby snad pozemková břemena, jež s tak velkým nákladem byla zrušena, znova nevznikla; neboť i patent ze dne 5. července 1853 č. 130 ř. z., jednající ovšem jenom o odstranění služebností výslovně ustanovuje, že nelze v žádném případě vymíniti si jejich nevyvazitelnost, a že by ustanovení takové pokládáno bylo za neplatné